

René Jacobs

Le nozze di Figaro

04

DIMARTS, 3 DE DESEMBRE DE 2013. 20.30 h

—
Sala de Concerts

Pietro Spagnoli, comte d'Almaviva
Rosemary Joshua, comtessa d'Almaviva
Konstantin Wolff, Figaro
Sophie Karthäuser, Susanna
Anett Fritsch, Cherubino
Marcos Fink, Bartolo/ Antonio
Isabelle Poulenard, Marcellina
Thomas Walter, Don Curzio/ Basilio
Lore Binon, Barbarina
Natàlia Casasús, noia 1a
Magda Pujol, noia 2a

Freiburger Barockorchester
(Anne Katharina Schreiber, concertino)
Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
(Josep Vila i Casañas, director)

René Jacobs, director

Programa

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-17919)

Le nozze di Figaro, KV 492

(*Opera buffa* sobre un llibret de Lorenzo Da Ponte, basat en l’obra homònima de Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais)

Acte I

Obertura	
Núm. 1, <i>duettino</i> :	<i>Cinque... dieci...</i> (Susanna, Figaro)
Recitatiu:	<i>Cosa stai misurando, caro</i> (Susanna, Figaro)
Núm. 2, <i>duettino</i> :	<i>Se a caso madama</i> (Susanna, Figaro)
Recitatiu:	<i>Orbene; ascolta, e taci!</i> (Susanna, Figaro)
Núm. 3, <i>cavatina</i> :	<i>Se vuol ballare</i> (Figaro)
Recitatiu:	<i>Ed aspettaste il giorno</i> (Bartolo, Marcellina)
Núm. 4, ària:	<i>La vendetta</i> (Bartolo)
Recitatiu:	<i>Tutto ancor non ho perso!</i> (Marcellina, Susanna)
Núm. 5, <i>duettino</i> :	<i>Via resti servita</i> (Susanna, Marcellina)
Recitatiu:	<i>Va là, vecchia pedante!</i> (Susanna, Cherubino)
Núm. 6, ària:	<i>Non sò più cosa son!</i> (Cherubino)
Recitatiu:	<i>Ah, son perduto!</i> (Cherubino, Susanna, comte, Basilio)
Núm. 7, <i>terzetto</i> :	<i>Cosa sento! Tosto andate!</i> (Susanna, Basilio, comte)
Recitatiu:	<i>Basilio, in traccia tosto de Figaro!</i> (comte, Susanna, Cherubino, Basilio)
Núm. 8, cor:	<i>Giovani lieti, fiori spargete!</i>
Recitatiu:	<i>Cos’è questa commedia?</i> (comte, Figaro, Susanna)
Núm. 9, cor:	<i>Giovani lieti fiori spargete</i>
Recitatiu:	<i>Eviva!</i> (Figaro, Susanna, Basilio, Cherubino, comte)
Núm. 10, ària:	<i>Non più andrai farfallone amoroso!</i> (Figaro)

Acte II

Núm. 11, <i>cavatina</i> :	<i>Porgi amor qualche ristoro!</i> (comtessa)
Recitatiu:	<i>Vieni, cara Susanna</i> (comtessa, Susanna, Figaro)
Recitatiu:	<i>Quanto dolmi, Susanna!</i> (comtessa, Susanna, Cherubino)
Núm. 12, <i>arietta</i> :	<i>Voi che sapete</i> (Cherubino)
Recitatiu:	<i>Bravo, che bella voce!</i> (comtessa, Susanna, Cherubino)
Núm. 13, ària:	<i>Venite inginocchiatevi</i> (Susanna)
Recitatiu:	<i>Quante buffonerie</i> (comtessa, Susanna, Cherubino, comte)
Recitatiu:	<i>Che novità!</i> (comte, comtessa)
Núm. 14, <i>terzetto</i> :	<i>Susanna or via sortite</i> (Susanna, comtessa, comte)
Recitatiu:	<i>Dunque voi non aprite?</i> (comte, comtessa)
Núm. 15, <i>duettino</i> :	<i>Aprite presto, aprite</i> (Susanna, Cherubino)
Recitatiu:	<i>O guarda il demonietto</i> (Susanna)
Recitatiu:	<i>Tutto è come il lasciai</i> (comte, comtessa)
Núm. 16, <i>finale</i> :	<i>Esci ormai garzon malnato!</i> (Susanna, comtessa, Marcellina, Basilio, comte, Antonio, Bartolo, Figaro)

[95’]

Pausa

20’

Acte III

Recitatiu:	<i>Che imbarazzo è mai questo</i> (comte, comtessa, Susanna)
Núm. 17, <i>duettino</i> :	<i>Crudel! Perché finora?</i> (Susanna, comte)
Recitatiu:	<i>E perchè fosti meco?</i> (comte, Susanna, Figaro)
Núm. 18, recitatiu i ària:	<i>Hai già vinta la causa – Vedrò mentr’io sospiro</i> (comte)
Recitatiu:	<i>Andiam, andiam, bel paggio</i> (Barbarina, Cherubino)
Núm. 20, recitatiu i ària:	<i>E Susanna non vien! – Dove sono</i> (comtessa)
Recitatiu:	<i>E decisa la lite</i> (Don Curcio, Marcellina, Figaro, comte, Bartolo)
Núm. 19, sextet:	<i>Riconosci in questo amplesso</i> (Susanna, Marcellina, Don Curzio, comte, Bartolo, Figaro)
Recitatiu:	<i>Eccovi, oh caro amico</i> (Marcellina, Bartolo, Susanna, Figaro)
Recitatiu:	<i>Cosa mi narri</i> (comtessa, Susanna)
Núm. 21, <i>duettino</i> :	<i>Che soave zeffiretto</i> (Susanna, comtessa)
Recitatiu:	<i>Piegato è il foglio</i> (Susanna, comtessa)
Recitatiu:	<i>Io vi dico signor</i> (Antonio)
Núm. 22, cor:	<i>Ricevete, oh padroncina</i> (Soprano I, II)
Recitatiu:	<i>Queste sono, madama</i> (Barbarina, comtessa, Susanna, Antonio, comte, Cherubino, Figaro)
Núm. 23, <i>finale</i> :	<i>Ecco la marcia</i> (Susanna, comtessa, comte, Figaro, dues noies)

Acte IV

Núm. 24, <i>cavatina</i> :	<i>L’ho perduta</i> (Barbarina)
Recitatiu:	<i>Barbarina cos’hai?</i> (Figaro, Barbarina, Marcellina)
Recitatiu:	<i>Presto avvertiam Susanna</i> (Marcellina)
Núm. 25, ària:	<i>Il capro e la capretta</i> (Marcellina)
Recitatiu:	<i>Nel padiglione a manca</i> (Barbarina, Figaro, Basilio, Bartolo)
Núm. 26, ària:	<i>In quegli anni, in cui val poco</i> (Basilio)
Núm. 27, recitatiu i ària:	<i>Tutto è disposto – Aprite un pò quegl’occhi</i> (Figaro)
Recitatiu:	<i>Signora! Ella mi diese</i> (Susanna, Marcellina, comtessa, Figaro)
Núm. 28, recitatiu i ària:	<i>Giunse alfin il momento – Deh vieni non tardar</i> (Susanna)
Recitatiu:	<i>Perfida, e in quella forma meco mentia?</i> (Figaro, Cherubino, comtessa)
Núm. 29, <i>finale</i> :	<i>Pian, pianin le andrò più presto!</i> (Susanna, comtessa, Barbarina, Cherubino, Marcellina, Basilio, comte, Antonio, Figaro)

[90’]

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Col·laboradors

Aena — Aenor — Almirall, S.A. — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Basi, S.A. — Canon España, S.A. — Coca-Cola — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Deloitte — Fundació Antiques Caixes Catalanes — Fluidra, S.A. — Fundació Castell de Peralada — Fundació Puigvert — Hoteles Catalonia — HP — Loteria de Catalunya — Memora — Nestlé España, S.A. — Quadis — Reial Automòbil Club de Catalunya — Roca Junyent, S.L.P.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Selmar, S.A. — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenes d'Honor

Media Partners

Comentaris del programa

Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais (1732-1799) va seduir diversos compositors amb un dels seus personatges, encara que entre nosaltres és més conegut per Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) i Gioacchino Rossini (1792-1868). I quin va ser aquest personatge irresistible? Ni més ni menys que el factòtum sevillà: Figaro, el barber i majordom més famós de la història de l'òpera. Com el seu Figaro, Beaumarchais no només va escriure, sinó que també va fer un mica de tot per sobreviure, des de traficar amb esclaus fins a proveir la Corona de vaixells de guerra... I a més va ser un dels primers a utilitzar el mot *vaudeville* en designar un tipus específic de comèdia amb parts musicades; en la seva obra teatral *La folle journée ou le mariage de Figaro* (1784) –que Mozart farà servir dos anys més tard per crear *Le nozze di Figaro* (Viena, Burgtheater, 1786)–, Beaumarchais introdueix una extensa cançó escrita per ell mateix i anomenada *vaudeville*.

Le barbier de Séville ou la précaution inutile (1772) va precedir l'abans esmentada *La folle journée*, primera comèdia d'una trilogia escrita per Beaumarchais que descriu les aventures de Figaro i que també inclou *La mère coupable* (1792). Les tres van presentar diversos problemes davant la censura per l'evident crítica social que comporten en la descripció d'un món cortesà en decadència, crítica formulada en boca d'uns personatges que tant van agradar a Mozart i que, precisament, li van provocar els mateixos problemes que a Beaumarchais en trobar-se amb una cort que sospitava d'una història que, per molt comèdia que fos, estava protagonitzada per persones ordinàries allunyades de déus i herois. Mozart fa seus aquests arguments i fins i tot posà en boca del seu Figaro reflexions com ara “els privilegis feudals ja s'han acabat”. El compositor va quedar enlluernat per la sort de què havia gaudit la primera obra del cicle de Beaumarchais a la Comédie Française, on va ser representada durant cent nits consecutives. Gràcies al talent mozartià, *Le nozze di Figaro*, amb llibret de Lorenzo Da Ponte, va convèncer els censors i acabà esdevenint una obra mestra no només del gènere *buffo*, sinó de tota la història de l'òpera.

Beaumarchais va estrenar *Le barbier* el 1775 i la primera de les moltes òperes que inspirà va ser la de l'avui oblidat Friedrich Benda (1764-1792), presentada a Hamburg el 1776, bastant abans de la molt coneguda *Il barbiere di Siviglia* que Rossini immortalitzà el 1816. El murri i bonàs d'en Figaro, finalment, va ser qui va entrellaçar el nom del seu creador amb dos dels exemples més importants de la història de la música occidental.

Un compositor subversiu

Algunes reflexions sobre *Le nozze di Figaro*.

René Jacobs

Una aproximació musical “neoclàssica”

Heus aquí l’adjectiu adequat per definir allò que volem fer amb els nostres instruments d’època [...]: cap lectura “barroca” –aquí estaria fora de lloc–, sinó una aproximació “neoclàssica”, contraposada a la concepció postromàntica que durant la primera meitat del segle xx va determinar els nostres hàbits d’escolta. [...] Una aproximació neoclàssica és fruit de la preocupació no pas per “reconstruir” les pràctiques d’execució de l’època, sinó per utilitzar-les com a elements importants [...]. Pretendre qualsevol autenticitat seria imperdonablement pretensions [...].

L’orquestra

[...] La construcció dels instruments antics permet destacar les notes individualment, i el *legato* és només un efecte especial. Els instruments antics utilitzen el *vibrato* com un efecte expressiu, en canvi, en els moderns, un so sense *vibrato* és rar. Els timbres dels instruments antics es distingeixen els uns dels altres, però en l’orquestra moderna els colors es barregen i es confonen.

[...] Uns efectius reduïts i una utilització expressiva del *vibrato* ens permeten comprendre millor el que ha inventat el geni de Mozart. [...] Més que no pas una osmosi, en l’orquestra clàssica hi ha una oposició i un diàleg entre les cordes [...] i els instruments de fusta [...]. Amb els instruments antics, els contrastos dinàmics poden ser més violents i, si cal, més brutals. Com a compositor subversiu que era, a Mozart li agradava ferir l’orella tan sovint com altres vegades l’acaronava.

[...] En les grans òperes de Mozart, l’orquestra [...] expressa allò que els personatges no diuen o no poden dir. [...] Les trompetes i les trompes naturals poden, molt més que els seus successors moderns, fer por a Cherubino en “*Non più andrai*” [...], o a Figaro en “*Aprite un po quegl’ochi*”. Figaro canta “*Il resto non dico*”, però l’orquestra traeix el seu secret [...].

Els recitatius

[...] En el recitatiu, el cantant ha de “parlar cantant”, com ja ho havien demanat els primers compositors d’òpera. Cal no oblidar que *recitare* és el terme italià per interpretar teatre... Des de Monteverdi fins al segle XIX el poeta escrivia els seus recitatius amb versos d’onze i set síl·labes i Mozart dedicava molta atenció al ritme i a la sonoritat dels versos [...]. Els melòmans del segle XVIII consideraven inconcebible un cantant que no

sabés a quin lloc calia afegir les *appoggiature* que G. Mancini anomenava “accents musicals” del recitatiu.

L’ornamentació

Un quasi contemporani de Mozart, I. Mosel, havia criticat el mal gust dels cantants que afegien massa ornamentacions a les àries mozartianes [...]. Els nostres cantants han pogut conèixer exemples d’àries de *Le nozze di Figaro* ornamentades abans de la mort de Mozart. [...] També els he mostrat *abbellimenti* discutibles d’èpoques més tardanes. [...] Crec que han sabut escollir amb elegància i bon gust.

El mateix Mozart ajudava els cantants a ornamentar les àries d’altres compositors, i existeixen, per exemple, magnífics ornaments escrits de la seva mà per a l’ària “Cara, la dolce fiamma” de J. C. Bach. I en una carta al seu pare es planyia que molts cantants eren incapaços d’improvisar les transicions cap a la represa del tema, en una ària en rondó.

El continu

El pianoforte o el clavecí van continuar essent utilitzats en el si de l’orquestra i a l’òpera fins al final del segle XVIII i principi del XIX. Mozart tocava el continu en els *tutti* dels concerts de piano i dirigia les seves òperes des del pianoforte. [...] El so del pianoforte o del clavecí formava part de la sonoritat de l’orquestra, i només en somnis podem imaginar amb quina fantasia Mozart, un improvisador genial, acompanyava els cantants en els recitatius.

Els tempi

[...] Malauradament (o feliçment?) no tenim indicacions de metrònom (ni del mateix Mozart ni d’algun contemporani seu) per a *Le nozze di Figaro*. Sí que tenim, però, les indicacions metronòmiques d’un alumne de Mozart, J. N. Hummel, per a les darreres simfonies, sorprenents per la seva extrema velocitat [...]. Jo no sóc un fanàtic dels “*tempi autèntics*”. El més important és que la dramaturgia d’aquesta òpera exigeix grans contrastos.

D’una banda, la velocitat esbojarrada de l’obertura de la “Folle journée”; l’*accelerando* suggerit per les indicacions (*molto allegro – più allegro – prestissimo*) de la darrera secció del *finale* del segon acte [...]; i la precipitació de l’*stretta* del cor final, suggerida per les paraules *corriam tutti*.

De l’altra, la romança de Cherubino (“Voi che sapete”), en què el temps sembla aturar-se, acompanyada “amb la guitarra” de Susanna, l’instrument adient per seguir el *rubato* d’un cantant; o l’última ària de l’òpera (“Deh, vieni, non tardar”) en què Susanna canta la seva impaciència. Però el temps, simbolitzat pels *pizzicati* de les cordes, passa lentament, massa lentament...

Argument

Le nozze di Figaro. Sinopsi argumental

Acte I

Figaro i Susanna, criats del comte d'Almaviva, prenen mides de l'habitació que ocuparan en casar-se. Susanna no vol posar el llit en aquesta cambra perquè està a prop de la del comte, que sovint l'assetja amb requeriments amorosos. Figaro vol plantar cara al seu amo i es proposa ser més astut que ell. Quan surt, apareix Bartolo, antic tutor de la comtessa, amb la seva governanta Marcellina, que vol casar-se amb Figaro, tot al·legant que li donà paraula de matrimoni en no poder pagar un deute contret. Bartolo ho certifica. Marcellina i Susanna canten un duo de fingida cortesia. Quan Marcellina surt, entra l'adolescent Cherubino, que confessa els seus delers amorosos. En sentir la veu del comte s'amaga en una butaca i Susanna el cobreix amb una bata. El comte assetja novament Susanna, però s'amaga darrere la butaca quan arriba el mestre de música Don Basilio, que insinua l'interès del comte per Susanna i el de Cherubino per la comtessa. Aleshores el comte surt enfurismat de l'amagatall. Vol acomiadar el patge, que també havia descobert coquetejant amb Barbarina, la filla del jardiner Antonio. Quan explica aquest episodi aixeca la bata que cobria la butaca i apareix Cherubino, que intenta excusar-se dient que ell ha fet tot el possible per no sentir res. L'escena s'interromp amb l'aparició de Figaro i un grup de vilatans. Figaro demana al comte que sigui ell qui els casi. Per desempallegar-se de Cherubino, el nomena oficial del seu regiment i li ordena partir cap a Sevilla. Figaro recorda a Cherubino les incomoditats de la vida militar que substituirà les seves vel·leïtats amoroses.

Acte II

La comtessa es lamenta de les infidelitats del seu marit i, juntament amb Susanna i Figaro, ordeixen un pla per posar-li un parany: enviaran Cherubino, disfressat de Susanna, a una cita amb el comte. Apareix Cherubino i canta una cançó que ha escrit per a la comtessa. La comtessa i Susanna comencen a vestir Cherubino amb roba de dona, després de tancar la porta de l'habitació. Quan se sent la veu del comte des de fora, Cherubino es tanca en una cambra contigua i Susanna s'amaga en una alcova. L'actitud nerviosa de la comtessa en obrir-li la porta augmenta les sospites i la ira del comte. En sentir-se un soroll a la cambra on s'amaga Cherubino, la comtessa diu que és Susanna que s'està emprovant un vestit. En no poder obrir la porta, el comte surt a cercar eines per forçar-la i s'emporta la comtessa. Mentre són fora, Susanna ajuda Cherubino a saltar per la finestra i ocupa el seu lloc. Quan el comte i la comtessa

tornen i obren la porta se sorprenden en trobar-hi Susanna. Tot sembla aclarir-se fins que apareix Antonio, queixant-se que algú ha saltat per la finestra i ha malmès les seves flors. Figaro, que s'afanya a anunciar que tot és a punt per al seu casament, fingeix que va ser ell qui va saltar. Entren Bartolo, Marcellina i Basilio amb una citació judicial per a Figaro. El comte, satisfet, declara posposat el casament.

Acte III

Susanna promet al comte trobar-se amb ell al jardí a la nit. La comtessa recorda la seva felicitat passada. El jutge Don Curzio exigeix a Figaro acomplir el contracte amb Marcellina pagant-li una gran suma de diners o casant-se amb ella. Però després, en veure una taca de naixement al braç de Figaro, s'adona que és el fill que va tenir amb Bartolo i que li van robar després de néixer. Els pares, feliços, acorden també casar-se. La comtessa dicta a Susanna una carta per al comte, mentre entra un grup de camperoles per oferir flors a la comtessa. Se celebren les noces entre les dues parelles i durant el ball Susanna passa al comte la nota que va escriure. L'agulla amb què està segellada ha de ser retornada en senyal de conformitat. Atès que aquesta nit el comte no s'ha de trobar amb Susanna, sinó amb la comtessa, les dues intercanvien els vestits.

Acte IV

Figaro sorprèn Barbarina buscant l'agulla que segellava la carta i que el comte li va lliurar per donar-la a Susanna, però l'havia perduda. Pensa que Susanna s'ha citat amb el comte i, gelós, convida Bartolo i Basilio a presenciar la trobada i els posa en guàrdia sobre la infidelitat de les dones. Arriben la comtessa i Sussana. Susanna canta la felicitat de l'amor i veu que Figaro –que creu que està parlant amb el comte– l'observa. Aleshores comença un joc vertiginós d'equívocs i malentesos en la relació entre les parelles i tots els presents, que es complica més per la presència de Barbarina i Cherubino, que també havien concertat una cita. Fins que, després que Figaro entén el que està passant, la comtessa revela la seva veritable identitat i el comte li presenta excuses i li demana perdó. La comtessa el perdona. Les parelles es reuneixen i aquesta boja jornada acaba amb una alegre festa.

Projecte amb René Jacobs

La versió que René Jacobs ens ofereix de *La flauta màgica* condensa una aproximació historicista, lluminosa, plena de vitalitat, inventiva i humor. Una primícia a l'Estat espanyol, imbuïda d'una gran profunditat i musicalitat, que restitueix l'obra en el seu context històric.

El Palau de la Música Catalana tindrà l'honor de presentar, en quatre anys consecutius, el celebrat talent del director belga i la seva relectura de quatre òperes fonamentals de Mozart. Un projecte que constitueix tot un esdeveniment cultural i que referma l'aposta d'enriquir el discurs artístic propi del Palau amb la complicitat de les personalitats més destacades del panorama musical.

2012-13 — *La flauta màgica*, KV 620
2013-14 — *Le nozze di Figaro*, KV 492
2014-15 — *Don Giovanni*, KV 527
2015-16 — *Così fan tutte*, KV 588

Discografia

Wolfgang Amadeus Mozart: *Le nozze di Figaro*

Simon Keenlyside, Véronique Gens, Patricia Ciofi, Lorenzo Regazzo, Angelika Kirchlager, Marie McLaughlin, Kobie van Rensburg, Núria Rial i Antonio Abete, Collegium Vocale Gent. Concerto Köln. René Jacobs, director. Harmonia Mundi.

Thomas Hampson, Charlotte Margiono, Barbara Bonney, Anton Scharinger, Petra Lang, Ann Murray, Kurt Moll, Philip Landridge, Christoph Späth, Isabel Rey i Kevin Langan. Nederlandse Opera Choir. Royal Concertgebouw Orchestra. Nikolaus Harnoncourt, director. Teldec.

Alfred Poell, Lisa della Casa, Hilde Gueden, Cesare Siepi, Suzanne Danco, Fernando Corena, Hilde Rössel-Majdan, Murray Dickie, Anny Felbermayer i Harald Proglhof. Cor de l'Òpera de Viena. Wiener Philharmoniker. Erich Kleiber, director. Decca.

Giuseppe Taddei, Anna Moffo, Eberhard Wächter, Elisabeth Schwarzkopf, Fiorenza Cossotto, Ivo Vinco, Dora Gatta, Renato Ercolani, Elisabetta Fusco i Piero Cappuccilli. Philharmonia Choir. Philharmonia Orchestra. Carlo Maria Giulini, director. Emi.

Rodney Gilfry, Hillevi Martinpelto, Alison Hagley, Bryn Terfel, Pamela Helen Stephen, Susan McCulloch, Carlos Feller, Francis Egerton, Constanze Backes i Julian Clarkson. The Monteverdi Choir. The English Baroque Soloists. John Eliot Gardiner, director. Archiv-Produktion.

Dietrich Fischer-Dieskau, Gundula Janowitz, Edith Mathis, Hermann Prey, Tatiana Troyanos, Patricia Johnson, Erwin Wohlfahrt, Martin Vantin, Peter Lager, Barbara Vogel i Klaus Hirtel. Cor i Orquestra de la Deutsche Oper Berlin. Karl Böhm, director. Deutsche Grammophon.

Erich Kunz, Irmgard Seefried, George London, Elisabeth Schwarzkopf, Sena Jurinac, Marjan Rus, Elisabeth Höngen, Erich Majkut, Rosl Schwaiger i Wilhelm Felde. Cor de l'Òpera de Viena. Wiener Philharmoniker. Herbert von Karajan, director. Emi.

Thomas Allen, Kiri Te Kanawa, Lucia Popp, Samuel Ramey, Frederica von Stade, Jane Berbié, Kurt Moll, Robert Tear, Philip Landridge, Yvonne Kenny i Giorgio Tadeo. London Philharmonic Choir. London Philharmonic Orchestra. Georg Solti, director. Decca.

Ingvar Wixell, Jessye Norman, Mirella Freni, Vladimiro Ganzarolli, Yvonne Minton, Mari Casula, Clifford Grant, Robert Tear, David Lennox, Lilian Watson i Paul Hudson. BBC Chorus. BBC Symphony Orchestra. Colin Davis, director. Philips.

Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

Pots escoltar alguna de les peces aquí.

Freiburger Barockorchester

L'Orquestra Barroca de Freiburg ha desenvolupat una carrera de vint-i-cinc anys d'èxits. Des del seu començament com a estudiants, molt aviat esdevingué un conjunt amb reconeixement internacional, convidada habitual de les sales de concerts i teatres d'òpera més importants. La sonoritat personal de l'Orquestra és molt valorada, com ho és també la varietat del seu repertori –des de començament del Barroc fins a l'actualitat. El conjunt projecta aquesta sonoritat pròpia des de Freiburg a la resta d'Europa, Amèrica del Nord i del Sud, Àsia i fins i tot Austràlia i Nova Zelanda. Des del maig de 2012, els “freiburger”, juntament amb altres col·legues, tenen una seu internacional única: la Casa de l'Ensemble de Freiburg, un taller i incubadora musical per a noves idees per a dos importants conjunts de música històrica i contemporània sota el mateix sostre.

No obstant això, el seu credo artístic roman invariable: la curiositat creativa de cadascun d'ells per tal d'interpretar una composició tan viva i expressiva com sigui possible. Això involucra també els seus membres en concerts com a solistes.

La Freiburger Barockorchester col·labora amb importants artistes, com René Jacobs, Andreas Staier, Isabelle Faust, Kristian Bezuidenhout i Christian Gerhaher, i té una estreta relació amb el segell francès Harmonia Mundi. L'èxit artístic de la seva col·laboració musical es reflecteix en nombrosos enregistraments i en els premis aconseguits, com el recent ECHO Classical Music 2013 a Alemanya, l'ECHO Classical Music 2012, Gramophone 2012, Edison Classical Music 2012, Gramophone 2011, ECHO Classical Music 2011 i el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2009.

Amb la direcció artística dels seus dos concertinos, Gottfried von der Goltz i Petra Mülleians, i sota la batuta de selectes directors, l'Orquestra ofereix prop de cent actuacions l'any en diferents formacions, des de cambra a orquestra d'òpera: és un conjunt autogestionat, amb els seus cicles propis d'abonament al Konzert Hall de Freiburg, Liederhalle d'Stuttgart i Philharmonie de Berlín, i amb gires per tot el món.

©Philippe Matsas

René Jacobs, director

Amb més de 250 enregistraments, i una intensa agenda com a cantant, director, alumne i professor, René Jacobs ha aconseguit una destacada posició en el camp de la música vocal barroca i clàssica. Va començar l'educació musical com a nen en el cor de la catedral de la seva ciutat natal, Gant.

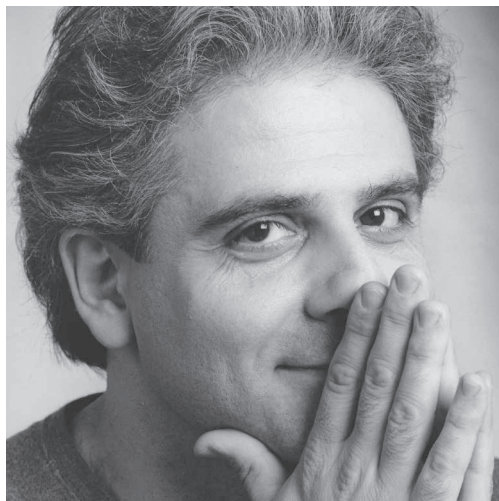
Les seves trobades amb Alfred Deller, els germans Kuijken i Gustav Leonhardt van determinar la seva orientació cap a la música barroca i el repertori de contratenor, en el qual destacà aviat. El 1977 va fundar el Concerto Vocale per explorar la música de cambra vocal del segle XVII i el repertori operístic. Després va començar una sèrie d'enregistraments innovadors amb Harmonia Mundi, premiats per la premsa internacional. El 1983 la producció de *L'Orontea* de Cesti en el Festival d'Innsbruck va marcar el seu debut com a director operístic. La seva passió per l'òpera veneciana li ha valgut triomfs amb obres de Monteverdi, Cavalli i Cesti. La seva col·laboració amb l'Staatsoper Unter den Linden de Berlín (com a director convidat principal des del 1992), el Théâtre de la Monnaie de Brussel·les, el Theater an der Wien (Viena) i el Théâtre des Champs Élysées de París l'ha portat a dirigir *Orpheus* i *Der geduldige Sokrates*, de Telemann, *Cleòpatra* de Graun, *Croesus* de Keiser, *Orlando Paladino* i *Il mondo della luna* de Haydn, les tres òperes de Monteverdi, *La Calisto* i *Eliogabalo* de Cavalli, *Orfeo ed Euridice* de Gluck, *Tancredi* de Rossini i *Così fan tutte*, *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni*, *Idomeneo* i *La clemenza di Tito* de Mozart. A més, ha dirigit en nombroses ocasions en el Festival d'Ais de Provença.

Ha estat nomenat doctor honoris causa per la Universitat de Gant i ha rebut les més altes distincions de la crítica musical a Europa (Deutsche Schallplattenpreis, Premi Gramophone, Premi de l'Acadèmia Charles Cros, Midem Classical Award, etc.) i als Estats Units, on el seu enregistrament de *Le nozze di Figaro* de Mozart va guanyar un Premi Grammy. Com a professor de l'Schola Cantorum Basiliensis, ha format molts cantants que actuen ara a les sales més importants. René Jacobs va ser director artístic de l'Innsbrucker Festwochen der Alte Musik del 1997 al 2009.

Després del guardó rebut per *La flauta màgica* de Mozart, i del llançament d'*Agrippina* de Händel, ha dedicat els darrers enregistraments a *La finta giardiniera* de Mozart i la *Passió segons sant Mateu* de Bach (amb Harmonia Mundi).

Pietro Spagnoli,
comte d'Almaviva

©Lelli & Masotti

S'ha especialitzat en les òperes de Mozart, Rossini i Donizetti. Els seus principals papers són Don Giovanni i Leporello (*Don Giovanni*), Figaro (*Il barbiere di Siviglia*), Figaro i comte d'Almaviva (*Le nozze di Figaro*), Dandini (*La Cenerentola*), Don Alfonso i Guglielmo (*Così fan tutte*), Belcore i Dulcamara (*L'elisir d'amore*) i Malatesta (*Don Pasquale*). El seu repertori, però, abraça des de Monteverdi fins al Verisme i Richard Strauss.

La temporada 2013-14 inclou el seu debut a la Metropolitan Opera en el paper de Dandini, Dulcamara a Xile, Don Alfonso a l'Òpera de Viena, Sulpice (*La fille du Régiment*) al Covent Garden i Prosdócimo (*Il turco in Italia*) a Ais de Provença.

Ha actuat amb grans directors, com R. Alessandrini, R. Chailly, M. W. Chung, D. Gatti, R. Jacobs, A. Lombard, J. López Cobos, F. Luisi, L. Maazel, R. Muti, A. Pappano, J. Savall i A. Zedda, entre molts d'altres; i ha treballat amb prestigiosos directors d'escena, com R. Carsen, L. Cavani, D. Fo, J. M. Flotats, J. Savary, F. Zeffirelli, etc.

Rosemary Joshua,
comtessa d'Almaviva

© Ruth Crafer

Nascuda a Cardiff, va estudiar al Welsh College of Music i al Royal College of Music de Londres. Entre els darrers papers destacats figuren Anne Trulove (*The Rake's Progress*) al Covent Garden, Tytania (*A Midsummer Night's Dream*) a La Scala, Oscar (*Un ballo in maschera*) i Helen (*Orest de Manfred Trojahn*) a l'Òpera dels Països Baixos. Des que va debutar en el Festival d'Ais de Provença com a Angelica (Orlando), ha guanyat un renom internacional com a especialista en Händel, del qual ha encarnat nombrosos rols operístics a Moscou, Bayerische Staatsoper, Covent Garden, Colònia, La Monnaie de Brussel·les, Théâtre des Champs Élysées, Innsbruck, Òpera de Flandes, English National Opera, Deutsche Staatsoper de Berlín, etc. Alguns dels seus èxits recents inclouen cantates de Bach amb la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks i G. Antonini, Nitocris (*Belshazzar* de Händel) en gira amb Les Arts Florissants i W. Christie, Ilia (*Idomeneo*) al Festival d'Edimburg amb Sir R. Norrington, *Elijah* en els BBC Proms i la *Simfonia núm. 4* de Mahler en gira amb l'Orchestre de Champs Élysées i Ph. Herreweghe.

Konstantin Wolff, Figaro

© Marco Borgreve

Va estudiar a la Universitat de Música de Karlsruhe i el 2004 va guanyar el Premi Mendelssohn. El 2005 va debutar a l'Òpera de Lió i formà part de l'acadèmia Le Jardin des Voix fundada per William Christie i Les Arts Florissants. Des d'aleshores ha desenvolupat un extens repertori que va de Monteverdi, Bach, Händel, Mozart i Rossini fins a Britten i Marc-André Dalbavie, i que ha interpretat a les òperes de Lió, Montpeller i Zuric, Theater an der Wien i Volksoper de Viena, La Monnaie de Brussel·les, Atenes, Ais de Provença, Festpielhaus de Baden Baden, etc.

Els seus compromisos futurs inclouen la *Passió segons sant Joan* i la *Missa en Si menor* de Bach amb l'Ensemble Pygmalion, *Die Jahreszeiten* de Haydn amb R. Jacobs a Budapest, una audició concertant de *Fidelio* al Concertgebouw d'Amsterdam, la *Novena* de Beethoven amb l'Scottish Chamber Orchestra, la *Passió segons sant Joan* de Bach amb Frans Brüggen, etc.

Wolff ha treballat amb directors com Harnoncourt, Abbado, Rattle, Chailly, Honeck, Rilling i Koopman, entre molts d'altres.

Sophie Karthäuser,
Susanna

©Alvaro Yanez

Amb el suport del British Council i la Fundació Belga per al Talent, completà els estudis amb N. Barker a la Guildhall School. Ha estat convidada per prestigiosos conjunts i orquestres, com l'Academy of Ancient Music, Les Arts Florissants, Les Musiciens du Louvre, Les Talens Lyriques, Akademie für Alte Musik, Freiburger Barockorchester, Monteverdi Choir, etc., i ha cantat amb directors com K. Nagano, W. Christie, R. Jacobs, T. Hengelbrock, N. Harnoncourt, J. E. Gardiner i R. Chailly.

El 2003 va guanyar el premi del públic en el Concurs del Wigmore Hall, i va actuar en recital al Palais des Beaux-Arts i a La Monnaie de Brussel·les, Philharmonie de Colònia, Carnegie Hall, Wigmore Hall, i a les òperes de París i Frankfurt. Va cantar la seva primera Pamina amb René Jacobs a La Monnaie i la seva primera Susanna amb William Christie a l'Òpera de Lió. A més, ha interpretat altres rols mozartians al Théâtre des Champs Élysées, Theater an der Wien, el Festival d'Ais de Provença, etc. Pròximament actuarà al Festival de Schwetzingen i a les Salzburger Mozartwochen, amb directors com Ph. Herreweghe, T. Zehetmair i A. Spering.

Anett Fritsch, Cherubino

©Klaudia Taday

Nascuda a Plauen (Alemanya) el 1986, va començar les classes de cant al Conservatori d'aquesta ciutat. El 2004 ingressà a l'Acadèmia Felix Mendelssohn de Leipzig. Més tard va fer un màster amb Ruth Ziesak i Thomas Tomaszke. El 2001 va guanyar el primer premi en el Concurs J. S. Bach de Leipzig.

El 2006 i el 2007 va guanyar un premi de l'Òpera de Cambra Internacional Schloss Rheinsberg, on va cantar els rols de Despina (*Così fan tutte*) i Adina (*L'elisir d'amore*). Després es va unir a la Deutsche Oper am Rhein de Düsseldorf com a soprano lírica *coloratura*. El 2010 va interpretar el paper de Pamina i les *Quatre últimes cançons* de R. Strauss en el Tiroler Festspiele i va formar part de la nova producció de *Telemaco* de Gluck, dirigida per René Jacobs, al Theater an der Wien.

El debut d'Anett Fritsch al Festival de Glyndebourne (*Rinaldo* de Händel, 2011) va causar sensació i la seva primera Fiordiligi (*Così fan tutte*) al Teatro Real de Madrid va tenir un gran èxit, repetit a La Monnaie de Brussel·les.

Marcos Fink, Bartolo / Antonio

Va néixer a Buenos Aires en una família eslovena. Va estudiar cant amb Ivan Ivanov i Victor Srugo, i va participar en cursos impartits per Philippe Huttenlocher, Wolfgang Schöne, Erik Yerba i Aldo Baldin. El 1988 va obtenir una beca per continuar els estudis amb Lady Heather Harper i Robert Sutherland a Londres.

Va fer el debut operístic a la Grossesfestspielhaus de Salzburg el 1990. El seu repertori inclou òperes, oratoris i *lieder*. Ha actuat als teatres i sales de concerts més importants del món (París, Bordeus, Frankfurt, Viena, Barcelona, Madrid, Ginebra, Tòquio, Osaka, Ljubljana, Milà, Roma, Lisboa, Buenos Aires, Berlín, São Paulo, Houston, etc.), amb directors de renom (M. Corboz, L. Hager, A. Lombard, S. Bychkov, P. Steinberg, i R. Jacobs, entre d'altres) i orquestres importants (Suisse Romande, Nacional de París, Filharmònica d'Estrasburg, Orquestra de Cambra de Lausana, Filharmònica d'Eslovènia, Concerto Köln, Simfònica de Viena, Filharmònica de Munic, Freiburger Barockorchester i Akademie für Alte Musik de Berlín).

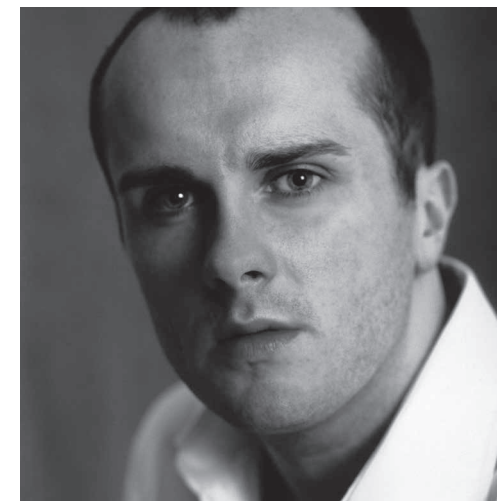
Isabelle Poulenard, Marcellina

Després de cantar set anys amb la Maîtrise de Radio France i de treballar tres anys amb l'Escola Nacional d'Art Líric de l'Òpera de París, aviat va sentir afinitat amb la música dels segles XVII i XVIII. Ha participat en nombroses produccions amb el Tourcoing Atelier Lyrique sota la direcció de J. C. Malgoire, i el seu ampli repertori abasta des de l'òpera barroca fins a obres contemporànies, incloent-hi òperes de Mozart, Rossini, Weber, Poulenc i més recents.

Poulenard ha tingut l'oportunitat de treballar amb grans directors, com Ch. Dutoit, M. Rostropóvitx, W. Christie, M. Minkowski, T. Guschlbauer, R. Jacobs, R. Hickox i J. Corrèas. També actua en recitals, entre els quals destaquen els del cicle organitzat amb motiu de la inauguració de l'Opéra Bastille de París el juliol de 1989. Les darreres temporades ha interpretat els papers de Norine (*Don Pasquale*), Zerlina (*Don Giovanni*), Vespètra (*Pimpinone* de Telemann) i Soeur Constance (*Dialogues des Carmélites* de Poulenc). Isabelle Poulenard té una discografia de prop de cinquanta enregistraments

Thomas Walker, Don Curzio / Basilio

©Sussie Ahlburg

Nascut a Glasgow, va estudiar al Departament de Metalls de la Royal Scottish Academy abans d'estudiar cant amb R. Davies al Royal College of Music. Els seus compromisos aquesta temporada i les properes inclouen el paper principal de *Platée* de Rameau a l'Òpera d'Stuttgart, *Passió de sant Mateu* de Bach amb el Gabrieli Consort and Players a Polònia, cantates de Bach amb la Simfònica d'Hamburg, *Missa Nelson* de Haydn i *Cantata Academica* de Britten amb la Internationale Bachakademie Stuttgart i Jeffrey Tate, *Elijah* de Mendelssohn amb la Simfònica de Sydney i Paul McCreech i *Solomon* de Händel per a la Fundació Gulbenkian; *Passió de sant Joan* de Bach en una gira europea amb el Dunedin Consort i *Requiem* de Mozart amb la Cappella Amsterdam i Daniel Reuss. Tant en òpera com en concert té un repertori molt ampli, que va de Cavalli, Monteverdi i Bach fins a Janáček, Britten i Stravinsky, que ha cantat al Covent Garden, English National Opera, Scottish Opera, Festival d'Innsbruck, La Monnaie de Brussel·les, Staatstheater Nürnberg, BBC Proms, etc.

Lore Binon, Barbarina

Va començar l'educació musical com a violinista fins que va descobrir una nova passió: el cant. Inicià els estudis de cant al Reial Conservatori de Brussel·les amb B. Devos, i s'hi llicencià amb *cum laude*. Durant el curs 2008-09 va estudiar a l'ESMUC de Barcelona amb M. Codina de Natividade. El 2011 va obtenir el màster *magna cum laude* al Conservatori d'Amsterdam amb V. Guillorit. La temporada passada va encarnar Belinda (*Dido & Aeneas*) i Pierrot Lunaire en el Festival Schönberg de Schiermonnikoog (Països Baixos). Entre els seus molts compromisos figuren: representacions per tot Europa de *Drumming* de S. Reich amb l'Ictus Ensemble i una extensa gira pels Països Baixos, que inclou el Concertgebouw d'Amsterdam, amb la *Passió segons sant Mateu* de Bach.

Actua habitualment amb conjunts com Il Fondamento, Collegium Vocale Gent, Ictus, Spectra, etc., amb els quals ha participat en enregistraments i gires internacionals, tot col·laborant amb directors com Bo Holten, Hervé Niquet, Philippe Herreweghe, Paul Dombrecht, Joel Levi, Michel Tabachnik, etc.

Anne Katharina Schreiber, concertino

És membre de la Freiburger Barockorchester des del 1988, amb la qual també ha treballat com a solista en concerts i en alguns enregistraments. Com a concertino treballa habitualment amb grups amb repertoris barrocs i moderns, com l'Ensemble Recherche, Akademie für Alte Musik Berlin, Kammerorchester Basel, Balthasar Neumann Ensemble i Collegium Vocale Gent. Treballa sovint amb directors com Ivor Bolton, René Jacobs, Thomas Hengelbrock, Markus Creed i Philippe Herreweghe.

Durant 25 anys ha estat membre del trio amb piano Vivente, amb el qual ha enregistrat un gran nombre de projectes en CD. A més, és molt sol·licitada en altres formacions de cambra per artistes com Gottfried von der Goltz, Daniel Sepec i Roel Dieltiens, entre d'altres. Schreiber ensenya violí a la Facultat de Música de Freiburg.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

©MolinaVisuals

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Des del setembre de 2011, Josep Vila i Casañas n'és el director titular.

La seva versatilitat artística és un dels seus valors més unànimement aplaudits. El rigor estilístic i la riquesa interpretativa de les seves versions li van valer el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i el portaren, des de molt aviat, a col·laborar amb prestigioses orquestres nacionals i internacionals, i a actuar sota la batuta de molts dels directors més destacats del panorama nacional i internacional.

Entre les seves actuacions recents destaca la interpretació de la *Segona Simfonia* de Mahler al costat de la Pittsburgh Symphony Orchestra sota la direcció de Manfred Honeck (Palau 100 i cicle Ibermúsica); *El Messies* de Händel amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus al Palau de la Música Catalana, i amb Il Fondamento sota la batuta de Paul Dombrecht amb concerts a Varsòvia i al Festival de Música Religiosa de Conca. Els dies 21 i 22 juny de 2013, el Cor de Cambra va actuar a la Konzerthaus de Viena per interpretar els *Gurrelieder* de Schönberg amb Kent Nagano i la Wiener Symphoniker i l'1 de juliol la formació va interpretar el *Requiem* de Fauré amb la Filharmònica de Berlín, sota la batuta de Sir Simon Rattle, en el concert inaugural de la temporada 2013-14 de Palau 100 del Palau de la Música Catalana.

Des de l'any 2010, la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO). Ha enregistrat per a diversos segells discogràfics, ràdios i televisions.

Constel·lació Palau 100

2013—2014

Evgeni Koroliov, piano

Dilluns, 09.12.2013

J. S. Bach: *Variacions Goldberg*,
BWV 988

Preus: *de 10 a 30 euros*

Informació i venda d'entrades:

Taquilles del Palau de la Música

Tel. 902 442 882

taquilles@palaumusica.cat

